

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/76/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716206241
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716206241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Karola Krochtu, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/XX, XXX XX O., o zaplatenie 2.059,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 12Csp/9/2016 - 132 zo dňa 08.06.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o splatnosti pohľadávky.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému je povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.059,40 eura, to všetko v splátkach po 50,- eur mesačne, pričom prvá splátka bude splatná do 25. dňa v mesiaci, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, ďalšieho vždy do 25. dňa toho - ktorého nasledujúceho mesiaca až do zaplatenia, a to pod stratou výhody splátok na účet žalobcu. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

V odôvodnení citoval ust. § 48, § 451 Občianskeho zákonníka, § 708 Obchodného zákonníka a § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.) a uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 14.07.2016 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 2.059,40 eura, spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 2.059,40 eura od 19.8.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Súd na základe vykonaného dokazovania, oboznámením sa s obsahom žaloby, zmluvy o bežnom účte, všeobecnými obchodnými podmienkami, sadzovníkom poplatkov, výpisom z účtu, vývesky úrokových sadzieb, produktov banky, zmluvy o povolenom prečerpaní, žiadosti, výzvy na úhradu a výpisu z úverového účtu spolu so sadzovníkom poplatkov a všeobecnými obchodnými podmienkami zistil, že dňa 02.02.2012 strany uzavreli zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej sa žalobca žalovanému zaviazal zriadiť účet pod č. 6124462001, vydať mu platobnú kartu a poskytovať služby elektronického bankovníctva. Dňa 12.09.2012 sa zmluvné strany dohodli na povolenom prečerpaní na úverovom účte do výšky limitu 200,- eur, pri stanovení variabilnej úrokovej sadzby 16,9 % ročne. Banka bola oprávnená zúčtovať si na ťarchu účtu poplatky za zriadenie, prehodnotenie limitu v zmysle sadzovníka. Dňa 15.11.2012 žalovaný požiadal o zmenu služby povolené prečerpanie na sumu 440,- eur, dňa 21.12.2012 na sumu 490,- eur a dňa 11.03.2013 na sumu 1.050,-

eur. Za obdobie od mesiaca september roku 2012 do augusta roku 2015 banka žalovanému zasielala prehľad výpisu z účtu. Podľa prehľadu z mesiaca júl 2015 ku dňu 31.07.2015 banka eviduje na účte žalovaného nový zostatok vo výške mínus 2.027,60 eura, spolu s úrokmi a poplatkami dosahuje sumu 2.059,40 eura. Listom zo dňa 04.08.2015 banka odstúpila od zmluvy o úvere s tým, že so zánikom zmluvy zanikajú všetky zmluvy o poskytovaní produktov služieb, viažúcich sa k uvedenému účtu/ napr. povolené prečerpanie/. Súd mal preukázané, že žaloba je čiastočne dôvodná. Žalobca preukázal, že strany uzatvorili zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových služieb a následne zmluvu o povolenom prečerpaní, na základe ktorých žalovaný čerpal finančné prostriedky počas trvania zmluvného vzťahu. Aj keď zmluva bola uzavretá s odkazom na ustanovenia Obchodného zákonníka, je potrebné ju považovať zároveň za zmluvu spotrebiteľskú. V mesiaci august 2015 banka odstúpila od zmluvy v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami pristúpila k uzatvoreniu účtu s vyčíslením debetného zostatku vo výške 2.059,40 eura. Žalovaný uplatnenú pohľadávku žalobcu nespochybnil. Z týchto dôvodov súd zaviazal žalovaného zaplatiť 2.059,40 eura, a to v splátkach vo výške 50,- eur pod následkom straty výhody splátok. Súd umožnil žalovanému pohľadávku uhradiť v splátkach s prihliadnutím na jeho osobné a majetkové pomery, zároveň stanovil výšku splátok a podmienky ich zročnosti.

V časti uplatneného zmluvného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.059,40 eura súd žalobu zamietol. Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré na rozdiel od ustanovení Občianskeho zákonníka zaväzujú spotrebiteľa nad rámec povinností, vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka, evidentne zhoršujú jeho postavenie. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa, vrátane platenia úrokov, napriek ich zrušeniu, popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc, postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Nakoľko je zrušenie zmluvy s účinkami ex tunc výhodnejšie, nebol dôvod aplikovať obchodnoprávnu úpravu ani z pohľadu možnosti splácania úveru pri zachovaní zmluvy. Žalobcovi by po odstúpení od zmluvy prislúchal úrok z omeškania ako zákonná sankcia za nezaplatenie peňažnej pohľadávky, ktorý si však žalobca neuplatnil.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku. Žalobca bol úspešný v prevažnej časti žaloby, preto mu súd priznal náhradu trov v rozsahu 100%.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca v rozsahu zamietavého výroku a výroku o splatnosti. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Uviedol, že z ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Žalobca odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax iného všeobecného súdu. Vychádzajúc z ust. § 497 Obchodného zákonníka, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.08.2014. Záverom zhrnul, že úrok

z poskytnutého úveru je odplatom za poskytnuté peňažné prostriedky a nárok na túto odplatu trvá od ich poskytnutia až od ich vrátenia. V ďalšom rozsahu sa žalobca vyjadril k priznaniu možnosti žalovanému splácať dlh v splátkach. Namietal, že rozsudok nie je v časti týkajúcej sa rozhodnutia o povolení splátok náležite odôvodnený. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 201/2010 zo dňa 09.11.2010 a uviedol, že nie je možné považovať súdne rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, jasné a určité, ak súd priznáva plnenie v splátkach, avšak svoj názor nepodloží náležitou právnou argumentáciou a nepodloží riadne vykonaným dokazovaním. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal svojej pomery. K možnosti priznania splátok poukázal žalobca na rozhodnutia všeobecných súdov. Navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu, zaviazat' žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať žalobcovi náhradu trov konania, aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky prebiehajúce a začaté konania v súlade s princípom justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý znamená zachovanie právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, ktorých následky úkonu sa majú uznávať i vtedy, ak novšia procesná úprava už s týmto následkom nepočíta.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenie rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 12.02.2018 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné vo veci samej. Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

6. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že sporové strany uzavreli dňa 02.02.2012 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ako aj zmluvu o povolenom prečerpaní zo dňa 12.09.2012, v spojení s vykonanými zmenami zo dňa 15.11.2012, 21.12.2012 a 11.03.2013. Povaha zmluvných strán odôvodňuje aplikáciu ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka pri posudzovaní predmetných právnych vzťahov. Žalobca vystupoval v pozícii dodávateľa ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

7. K uplatnenej odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nepriznania nároku na zaplatenie úrokov vo výške 28% ročne zo sumy 2.059, 40 eura od 19.08.2015 do zaplatenia, odvolací súd uvádza, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy. Súd prvej inštancie uvedené ustanovenie aplikoval dôsledne a podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zmyslom a cieľom predpokladaným zákonom. Za stavu dualistickej právnej úpravy (dvojaká právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva) je úplné vylúčenie občianskoprávnej úpravy inštitútov súkromného práva a naopak paušalizované použitie obchodného práva typického predovšetkým pre podnikateľskú sféru nenáležitú. V zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ust. Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku, ex tunc, a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezodôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia. Akékoľvek dojednanie, ktorým dochádza k rozšíreniu záväzkov spotrebiteľa, vrátane platenia úrokov, napriek ich zrušeniu popri vzájomnej reštitučnej povinnosti, postavenie spotrebiteľa zhoršuje, preto jeho aplikácia neprichádza do úvahy.

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca si uplatňoval nárok na zaplatenie úrokov pri nepovolenom prečerpaní, ktoré odstúpením od zmluvy sám zrušil. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď žalobu v tomto rozsahu zamietol. Uplatnená odvolacia námietka žalobcu tak nebola dôvodná.

8. K povoleniu splácať dlžnú sumu v splátkach odvolací súd uvádza, že osobné majetkové a zárobkové pomery žalovaného odôvodňujú aplikáciu § 232 ods. 3,4 CSP. V zmysle tohto ustanovenia lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V prejednávanej veci pomery na strane žalovaného boli zisťované pri jeho výsluchu na pojednávaní konanom dňa 06.04.2017. Z prehlásenia žalovaného vyplýva, že jeho mesačný príjem je vo výške 500,- eur. Z toho príjmu hradí nájomné vo výške 130,- eur, elektriku vo výške 50,- eur a na prebiehajúcu exekúciu vynakladá 150,- eur. Manželka žalovaného nepracuje, v dôsledku čoho žalovaný z jeho príjmu zabezpečuje uspokojenie svojich životných potrieb, ako aj životných potrieb manželky a dvoch detí. Žalovaný je nemajetný, býva v mestskom byte. V takomto prípade súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému povolil splácať dlh v splátkach vo výške 50,- eur, ktorú súd považoval za primeranú k majetkovým pomerom žalovaného. Uplatnenú odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd považoval za nedôvodnú.

Odvolací súd však dodáva, že priznanie možnosti splácať dlh v splátkach nemusí byť trvalého charakteru. Ust. § 231 CSP umožňuje žalobcovi domáhať sa zmeny výroku rozsudku, ak sa podstatne menia pomery rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie dávok alebo splátok. Zmena rozsudku je prípustná od času, keď nastala podstatná zmena pomerov.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom rozsahu v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

9. Výrok o trovách konania je súvisiacim výrokom vo vzťahu k výroku vo veci samej, preto ho odvolací súd preskúmal. Nárok na náhradu trov konania bol žalobcovi priznaný v rozsahu 100%, i napriek zamietavej časti. Náhrada trov konania sa v sporovom konaní spravuje zásadou úspechu, ktorá je vyjadrená v ust. § 255 CSP. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia. Plný úspech vo veci by mal žalobca len vtedy, ak by žalobe bolo vyhovené v plnom rozsahu, v opačnom prípade má vždy len čiastočný úspech. Žaloba bola v časti zamietnutá, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nesprávne postupoval, ak priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Navyše sám uviedol, že „žalobca bol úspešný v prevažnej časti žaloby“, čo ale nie je dôvodom pre priznanie nároku na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP, ale § 255 ods. 2 CSP.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo na rozhodnutie o trovách konania v súlade so zákonom. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu aj najvyššieho súdu rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania. V sporovom konaní jej hlavným vyjadrením je zásada úspechu v konaní premietnutá do náhrady trov konania-

Odvolací súd preto zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods.1 CSP).

Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia vo výroku o trovách konania bolo porušenie procesných práv strán sporu na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v súlade so zásadou úspechu strany v spore.

10. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

Po vrátení veci je úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o trovách konania. Žalobca nebol úspešný v rozsahu uplatneného nároku na zaplatenie úrokov vo výške 28% ročne zo sumy 2.059, 40 eura od 19.08.2015 do zaplatenia, preto je súd prvej inštancie povinný pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 255 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov

konania právo. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania, po vrátení veci súd prvej inštancie zároveň rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1, 3 CSP) v novom rozhodnutí v zmysle § 262 CSP.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0. (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.